

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.511 van 13 mei 2002
in de zaak A. 116.223/IX-3200.**

In zake : Raymond VANDENBRANDE,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4/1

tegen :

de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS),
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOOGHE en E. VAN DE WALLE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47 - 51, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Raymond VANDENBRANDE op 30 januari 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van het Directiecomité van de NMBS van 14 januari 2002 waarbij wordt beslist dat verzoeker wordt afgezet met ingang van 15 januari 2002 ;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat E. VAN DE WALLE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. Verzoeker was werkzaam als onderstationschef bij de NMBS.

Op 26 augustus 1999 wordt hij gestraft met een inhouding van 1/5de van zijn dagwedde wegens:

- onwettige afwezigheid van 18/7 tot 25/7;
- het feit dat hij toen hij door het Gewestelijk geneeskundig centrum gedeeltelijk ongeschikt werd bevonden voor zijn taak - alleen geschikt voor werk buiten de veiligheid- zich niet aanbood bij zijn onmiddellijke chef om te weten te komen welk werk hij dan wel vanaf 17/7 kon doen;
- het uitvoeren van een betaalde activiteit op 18/7 (arbitreren van een voetbalwedstrijd);
- het niet inlichten van zijn chef over zijn verblijfplaats voor de periode van 19/7 tot 31/7.

1.2. Op 6 oktober 2000 deelt de regiomanager aan het hoofdbestuur mee dat verzoeker tijdens een periode van tewerkstelling met medische beperkingen - buiten de veiligheid en geen contact met het publiek- opnieuw verscheidene keren als scheidsrechter is opgetreden bij voetbalwedstrijden.

In een brief aan de zonemanager van 22 oktober 2000 beklaagt een collega van verzoeker er zich over dat verzoeker op 20 oktober 2000 de tiendaagse afsluiting niet heeft uitgevoerd.

Op 27 oktober 2000 maakt verzoekers chef, de zonechef van Lichtervelde, een verslag op betreffende verzoekers wijze van dienen waarin hij zich beklaagt over verzoekers gedrag en over de wijze waarop hij zijn dienst uitvoert.

Daarbij verwijst hij onder meer naar een voorval van 20 oktober 2000. Hij stelt dat verzoeker klantvriendelijk overkomt maar dat hij zijn taak afwimpelt op zijn collega's; dat zijn vele, al dan niet geveinsde afwezigheden hem onverdraaglijk hebben gemaakt bij zijn collega's; dat hij een mooi prater is en dat als er iets misgaat het nooit zijn fout is maar steeds iemand anders de oorzaak of aanleiding is, wat hem ertoe doet besluiten dat verzoeker "een adder" is; dat het met zijn dienstuitvoering van kwaad naar erger gaat. Hij besluit dat verzoeker zich in een onmogelijke positie heeft gewerkt en dat zijn collega's en zijn onmiddellijke chef ervan "walgen" om met hem nog samen te werken.

Op 10 november 2000 vergeet verzoeker een opdracht tot bijzondere stilstand af te leveren aan een bepaalde trein. Hierover nadien ondervraagd verklaart hij van niets meer te weten omdat zijn kort geheugen hem in de steek laat wegens de medicatie die hij neemt of vroeger genomen heeft.

Op 14 november 2000 wordt tijdens het onderzoek naar enkele fouten in de uitvoering van de dienst bij verzoeker een ademtest afgenomen die een positief resultaat geeft.

Mede tengevolge van deze feiten maakt de regiomanager op 12 januari 2001 een strafvoorstel tot afzetting op tegen verzoeker. Dit voorstel is gesteund op de volgende feiten :

- " - Uitoefenen van een nevenactiviteit op 10 september 2000 tijdens een periode van ziekteverlof.
- Meermaals verlaten van het station Kortemark op 19 oktober 2000 en begaan van overtredingen inzake de veiligheid van fondsen.
- Niet uitvoeren van de 10-daagse afsluiting betreffende de ontvangsten reizigers op 20 oktober 2000 in het station Kortemark.
- Laattijdige ziektemelding om 9.15u op 30 oktober 2000 aan het station Veurne. (...)
- Formulier E800 voor de dag van 9 november 2000 niet klaargemaakt in het station Torhout op 8 november 2000.
- Niet afleveren van een formulier E286 aan trein E817 in het station Torhout op 10 november 2000 voor bijkomende stilstanden te Lichtervelde en Ingelmunster.
- Niet uitvoeren van een spoorwijziging in het station Torhout op 13 november 2000 inzake de trein E837;
- Onhoffelijk gedrag tegenover een begeleide blinde reiziger op 14 november 2000 in het station Torhout.
- Veroorzaken van een vertraging aan trein E8991 in het station Torhout op 14 november 2000.

- Overschrijvingen en schrappingen van dienstverrichtingen op 14 november 2000 in het blokboekje van het station Torhout.
- Drankmisbruik in het station Torhout op 15 november 2000, bij een bloedafname om 16.53 u werd een alcoholgehalte van 0,89 gr/l vastgesteld (voorziene diensturen van 15.45 u tot 23.45u)."

Verzoeker ontvangt dit strafvoorstel op 18 januari 2001 en verantwoordt zich op 24 januari 2001 schriftelijk in volgende bewoordingen :

"Ik verontschuldig mij voor de gebeurde feiten, maar op het ogenblik van de aangehaalde tekortkomingen zat ik werkelijk in de put, mentaal labiel en was ik, nu weet ik dat, nog niet in staat om te werken. Maar ik wil hier aan toevoegen dat ik nu gestabiliseerd ben en dat het nooit meer zal gebeuren. Ik ben nu opnieuw klaar om mij voor 200% in te zetten in het belang van de Maatschappij."

Hij vraagt tevens om voor de raad van beroep te verschijnen.

De hiërarchische meerderen adviseren om het strafvoorstel te behouden.

1.3. In de nota die verzoekers dossier aan de raad van beroep vergezelt wordt ook het advies weergegeven van de Centrale en Coördinatie-eenheid Personeelspolitiek (hierna CCE PP) dat als volgt luidt :

"Aangezien hij op 15 november 2000 belast was met veiligheidsdienst en zijn bloed ten minste 0,8 gr alcohol per liter bloed bevatte, werd overeenkomstig de beschikkingen van par. 62a) en 60a) van het Tuchtreglement een strafvoorstel tot afzetting opgesteld, waarbij rekening werd gehouden met het disciplinaire verleden van betrokkene en het ongunstig verslag over zijn gedrag en wijze van dienen.

Door het uitoefenen van een bijberoep tijdens een ziekteperiode maakte betrokkene zich eveneens schuldig aan onkiese daden ten nadele van de NMBS, die in toepassing van de par. 77 van het Tuchtreglement aanleiding geven tot een voorstel tot afzetting ten laste van de schuldige bediende, zonder dat er rekening wordt gehouden met welke verzachtende omstandigheden ook. Par. 78h van het Tuchtreglement schrijft immers voor dat elk bedrog t.o.v. het fonds der sociale werken als onkiese daad wordt beschouwd en als zodanig bestraft.

Het bedrog van Raymond Vandenbrande ligt in het feit dat hij tijdens zijn ziekteverlof een bijberoep uitoefende, terwijl hij anderzijds niet in staat bleek om bij de NMBS zijn dienst te verzekeren. Het betrof hier bovendien geen eenmalig feit, aangezien hij reeds in september 1999 voor gelijkaardige onregelmatigheden een tuchtstraf opliep.

In toepassing van par. 53 van het Tuchtreglement diende dus voor dit geval eveneens een voorstel tot afzetting opgemaakt te worden: de afzetting wordt voorgesteld als uiterste maatregel wanneer de ernst, de herhaling of de aard van de fouten zulks vereist.

Tevens maakte Raymond Vandenbrande zich nog schuldig aan dienstverlaten, onregelmatigheden inzake fondsen, laattijdige ziektemelding, slechte dienstuitvoering en wangedrag.

De handelwijze van betrokkene, die een veiligheidsfunctie bekleedde, maakt van hem een element dat allesbehalve als voorbeeld kan gelden voor zijn collega's en zonder twijfel een gevaar betekent voor de veiligheid van het treinverkeer."

1.4. Op 10 mei 2001 wordt verzoeker gehoord door de raad van beroep. Die raad adviseert verzoeker te straffen met de afzetting. Het advies is als volgt gemotiveerd :

"Aangezien de hierboven vermelde feiten bewezen zijn (eenparig)
Aangezien de voorgestelde straf in verhouding is met de ten laste gelegde feiten en gelet op het disciplinaire verleden van de beroeper."

1.5. Met een nota van 11 mei 2001 legt de CCE PP het dossier ter beslissing voor aan de voorzitter van het Beheerscomité van de CCE PP. In die nota stelt de manager van die eenheid voor dat de voorzitter zich zou aansluiten bij het advies van de raad van beroep "rekening houdende met het disciplinaire verleden van de beroeper".

1.6. Op 14 mei 2001 beslist de voorzitter van het Beheerscomité van de CCE PP tot de afzetting van verzoeker. Die beslissing luidt als volgt:

"Aangezien de feiten, zoals vermeld op het P255, bewezen zijn;
Aangezien de voorgestelde straf in verhouding is met de ten laste gelegde feiten; gelet op het disciplinaire verleden van de beroeper".

Die beslissing wordt bij brief van 15 mei 2001 aan verzoeker meegedeeld. Hij bevat naast een opgave van de feiten zoals die werden vermeld in het strafvoorstel ook de volledige motivering van de beslissing tot afzetting.

Bij arrest nr. 101.435 van 3 december 2001 wordt dit besluit door de Raad van State geschorst.

Dientengevolge beslist de verwerende partij op 4 januari 2002 om de afzettingsbeslissing van 14 mei 2001 in te trekken. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld met een brief van dezelfde datum.

Op 8 januari 2002 wordt het dossier ter beslissing overgemaakt aan het Directiecomité samen met een begeleidende nota van het comité CCE PP waarin de antecedenten van het dossier worden uiteengezet.

Op 14 januari 2002 beslist het Directiecomité verzoeker af te zetten met ingang van 15 januari 2002. Dit is de beslissing waarvan de schorsing wordt gevraagd. Zij werd met aangetekend schrijven van 15 januari 2002 aan verzoeker betekend;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat, wat betreft de eerste voorwaarde, verzoeker in een eerste middel aanvoert dat de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van de verdediging en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden, doordat, eerste onderdeel, het orgaan dat de beslissing heeft genomen, in casu het Directiecomité van de NMBS, hem vooraf zelf had moeten horen, dat volgens hem de tuchtoverheid zelf de betichte moet horen en dit des te meer zo was nu er meer dan acht maanden waren verstreken tussen het horen van verzoeker door de raad van beroep en de beslissing van het Directiecomité zodat dit Comité zonder hem te horen niet op een zinnige wijze kon beslissen over alle feiten sinds mei 2001, zijn intenties, zijn wijze van bekijken van het werk enz...; doordat, tweede onderdeel, hij geen redelijke termijn heeft gehad om zijn verhoor door de raad van beroep voor te bereiden: hij werd op 7 mei opgeroepen om op 10 mei te verschijnen wat hem slechts twee vrije dagen gaf om zijn verdediging voor te bereiden terwijl hij ook zijn dossier maar kon inzien de dag zelf dat hij de oproeping ontving, dat volgens hem die termijn onredelijk kort is en dat andere reglementeringen telkens in veel langere oproepingstermijnen, van 10 tot 15 dagen, voorzien, dat het feit dat de oproeping niet kwam als een donderslag bij heldere hemel daaraan niets afdoet; dat het in het strafrecht ondenkbaar is dat een dagvaardingstermijn niet zou gerespecteerd worden ook al weet de gedaagde door het opsporingsonderzoek of door het feit dat zijn zaak is verwezen naar de raadkamer reeds lang dat er een strafrechtelijk onderzoek aan de gang is; dat de mededeling van het strafvoorstel niet inhoudt dat men inzage heeft in het dossier, wat bijvoorbeeld wel het geval is voor de strafrechtelijk vervolgte die verwezen wordt door de raadkamer; dat het onbehoorlijk is dat de verwerende partij

hem een dergelijke korte termijn geeft terwijl ze er zelf niet in slaagt om op veertien dagen haar regiomanager op de hoogte te brengen van het schorsingsarrest; dat uit geen enkel element blijkt dat het mogelijk zou zijn geweest om uitstel te verzoeken en dat de striktheid van de regel en van de formulering van de oproep op het tegendeel wijzen; dat de termijn trouwens zo kort was dat verzoeker niet eens naar behoren met zijn verdediger kon overleggen of het zinvol was om in beroep te voorzien, en op welke wijze, en door wie hij zich zou laten verdedigen;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen antwoordt dat er volgens de rechtspraak van de Raad van State geen algemeen rechtsbeginsel bestaat volgens hetwelk het tuchtverhoor steeds zou moeten afgenomen worden door de tuchtoverheid die de beslissing neemt, maar dat het volstaat dat de betrokkene in de loop van de tuchtprocedure de gelegenheid krijgt om zich nuttig te verdedigen en dat verzoeker zulks heeft kunnen doen op de zitting van de raad van beroep van 10 mei 2001; dat dan ook niet valt in te zien waarom verzoeker nogmaals had moeten gehoord worden, ditmaal door het Directiecomité, ten gevolge van het verstrijken van een periode van acht maanden tussen het horen door de raad van beroep en de beslissing van het Directiecomité; dat het geen enkele zin had verzoeker te horen over de gebeurtenissen na mei 2001, zijn intenties naar de toekomst toe aangezien verzoeker werd gestraft wegens dronkenschap tijdens de dienst terwijl hij een veiligheidsfunctie uitoefende wat volgens het tuchtreglement alleen op basis van een gunstig disciplinair verleden kan worden bestraft met een sanctie die lichter is dan de afzetting; dat de redelijkheid van de termijn die werd gegeven om de verdediging voor te bereiden in concreto moet worden beoordeeld en dat in casu tuchtfeiten voor eenvoudige constatacie vatbaar waren; dat verzoeker daarenboven, reeds van toen hij in januari verzocht om te worden gehoord door de raad van beroep, wist dat hij de kans zou krijgen om gehoord te worden en hij aldus zijn verdediging kon voorbereiden; dat daarbij verzoeker zeer regelmatig is gehoord bij het vaststellen van de verscheidene feiten; dat aldus, steeds volgens de verwerende partij, op een zorgvuldige wijze en met respect van de rechten van de verdediging is te werk gegaan; dat zij ook betwijfelt dat verzoeker pas op 7 mei 2001 kennis zou hebben gekregen van zijn oproeping vermits de oproeping langs de interne post is verstuurd en er redelijkerwijze mag aangenomen worden dat hij reeds op 3 mei 2001 aan verzoeker werd afgegeven;

2.1.3. Overwegende dat geen enkele in dit geval toepasselijke tekst noch enig algemeen rechtsbeginsel vereist dat de ambtenaar tegen wie een tuchtstraf wordt

voorgesteld wordt gehoord door het tuchtorgaan dat de straf oplegt; dat voorts verzoeker ontegensprekelijk sedert de maand januari 2001, wanneer hij vroeg om voor de raad van beroep te mogen verschijnen, wist dat hij zou worden gehoord zodat hij, gelet op de gegeven omstandigheden op de hoogte was van de feiten die hem ten laste werden gelegd, en zijn verdediging terdege heeft kunnen voorbereiden; dat overigens noch verzoeker, noch zijn verdediger voor de raad van beroep, die een vakbondsafgevaardigde is, voor die raad van beroep hebben laten gelden dat zij te weinig tijd zouden hebben gekregen om hun verweer voor te bereiden of dat de termijn om het dossier in te zien te kort was; dat het argument van verzoeker dat het niet mogelijk zou zijn geweest om uitstel te verkrijgen, niet opgaat; dat verzoeker noch zijn verdediger om uitstel hebben verzocht terwijl zijn verdediger moest weten dat uitstel steeds mogelijk kon zijn indien zou gebleken zijn dat de termijn te kort was; dat verzoeker bovendien reeds op 24 januari 2001 beroep had aangetekend zodat hij dan ook niet meer diende te overleggen of hij in beroep zou gaan of wie zijn verdediger zou zijn vermits hij ook reeds zijn verdediger had aangeduid; dat de Raad van State ten slotte sterk betwijfelt dat verzoeker pas op 7 mei 2001 kennis heeft gekregen van de oproeping aangezien zijn eigen verdediger verklaart dat hij reeds op 4 mei verwittigd werd; dat verzoekers beweringen aldus worden tegengesproken door de feitelijke gegevens van het dossier; dat het middel derhalve in zijn beide onderdelen niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 15, 17 en 117 van het tuchtreglement van de NMBS, van artikel 14 van hoofdstuk XIV van het personeelsstatuut van de NMBS, van het onpartijdigheidsbeginsel, het beginsel van de fair play en het beginsel "patere legem quam ipse fecisti"; dat hij hierbij betoogt dat het Directiecomité eenvoudigweg zonder eigen ernstig en onafhankelijk onderzoek en zonder eigen motivering de ingetrokken beslissing heeft hernomen en dat het aldus op een unfaire en partijdige manier is te werk gegaan; dat immers op 21 december 2001 door de raadslieden van de verwerende partij aan verzoekers raadsman is meegedeeld dat de geschorste beslissing zou worden ingetrokken en dat de zaak op de eerstvolgende zitting van het Directiecomité opnieuw zou worden behandeld; dat in afwachting daarvan het schorsingsarrest niet mocht worden uitgevoerd; dat de regiomanager niet op de hoogte is gebracht van het schorsingsarrest en dat dit aantoonde dat het arrest zonder meer werd beschouwd als een vervelende tussenstap waaraan niet te veel belang moest worden gehecht en dat de geschorste afzettingsbeslissing zonder meer opnieuw zou worden bekrachtigd; dat het dossier pas op 8 januari 2002 is

overgemaakt aan het Directiecomité dat reeds op 14 januari 2002 een beslissing nam; dat die korte termijn het onduidelijk maakt of de leden van het Directiecomité nog de mogelijkheid hadden het dossier van verzoeker in te zien; dat de motivering van het besluit van het Directiecomité identiek is als de motivering van de beslissing van de voorzitter van de CCE PP, terwijl het orgaan dat de beslissing neemt zelf effectief moet beraadslagen en motiveren, wat inhoudt dat het niet dezelfde motivatie kan aanhouden dan de motivering die is gemaakt door een niet bevoegd orgaan; dat bovendien het gemis van elementaire fair-play blijkt uit de al te subjectieve, zelfs rancuneuze wijze waarop hij wordt afgeschilderd en waarop positieve elementen steeds negatief gedraaid worden door zijn directe chefs;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij op dit middel antwoordt dat overeenkomstig artikel 14 van Hoofdstuk XIV van het statuut van het personeel van de NMBS juncto artikel 17 van het Tuchtreglement het Directiecomité bevoegd is om voor een sanctie als de onderhavige een beslissing te nemen wanneer deze er op neer komt het advies van de raad van beroep te bekrachtigen en dat zulks is geschied zodat er geen schending kan zijn van die bepalingen; dat zij terdege het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest heeft gerespecteerd door de procedure te hernemen daar waar ze was misgelopen; dat aangezien in het schorsingsarrest alleen werd vastgesteld dat de beslissing door een onbevoegd orgaan was genomen maar dat er geen andere onregelmatigheid werd vastgesteld die de beslissing in haar inhoudelijke of formele aspecten raakt, het volstond die beslissing opnieuw te laten nemen nu door het bevoegde orgaan; dat de motivering van de bestreden beslissing inderdaad gelijklopend is met die van de ingetrokken beslissing maar dat het Directiecomité zich bij die motieven slechts heeft aangesloten nadat het dossier daadwerkelijk door het comité werd onderzocht en over de inhoud ervan tussen de leden van het Directiecomité overleg is gepleegd; dat uit de vermelding in de beslissing dat beslist wordt verzoeker met de afzetting te straffen "na erover beraadslaagd te hebben en om de hierboven aangehaalde motieven" blijkt dat het Directiecomité zich de motieven van de geschorste afzettingsbeslissing eigen gemaakt heeft; dat tenslotte ter vrijwaring van de onpartijdigheid en de fair-play een lid van het Directiecomité, die tevens ook voorzitter is van het beheerscomité van de CCE PP, de vergadering heeft verlaten bij de bespreking van het dossier;

2.2.3. Overwegende dat uit de brief van 4 januari 2002 waarbij aan verzoeker wordt meegedeeld dat de geschorste beslissing wordt ingetrokken, blijkt dat de gevolgen daarvan correct worden aangegeven, met name dat zijn pecuniaire

en administratieve toestand moet worden herzien alsof hij nooit was afgezet; dat voorts verzoekers achterstallige wedde ondertussen is uitbetaald; dat benevens voornoemde gegevens alleen reeds de omstandigheid dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft ingetrokken erop wijst dat zij meer heeft gedaan dan wat mag verwacht worden van een schorsingsarrest; dat derhalve geenszins blijkt dat de verwerende partij weigerachtig was om het schorsingsarrest uit te voeren of er weinig belang aan hechtte; dat het loutere feit dat daar een zekere tijd overheen is gegaan niet tot een andere conclusie kan leiden; dat het ook niet is omdat het dossier pas enkele dagen voor de vergadering van het Directiecomité aan dit comité is voorgelegd dat de leden ervan daardoor zouden verhinderd zijn geweest het dossier op een dienstige wijze te kennen; dat tenslotte de beslissing van het Directiecomité uitdrukkelijk vermeldt dat de beslissing tot afzetting wordt genomen "na erover beraadslaagd te hebben en om de hierboven aangehaalde motieven"; dat verzoeker die uitdrukkelijke vermelding niet van valsheid aantijgt zodat met zekerheid mag worden aangenomen dat het Directiecomité over de sanctie heeft beraadslaagd en zich, zoals de verwerende partij stelt, de vermelde motieven heeft eigen gemaakt, dat te dezen niet wordt ingezien hoe de motieven die in dezelfde bewoordingen zijn gesteld als deze van de ingetrokken beslissing het bewijs zouden kunnen aanbrengen dat het Directiecomité zich geen eigen mening over de zaak zou hebben gevormd; dat het tweede middel evenmin ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel; dat hij hierbij aan de verwerende partij aanwrijft dat zij een termijn van acht maanden heeft laten verstrijken tussen het advies van de raad van beroep en het nemen van een besluit, terwijl gedurende die termijn de procedure zonder meer stil heeft gelegen;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de termijn van acht maanden waarvan de verzoeker spreekt moet genuanceerd worden; dat zij hierbij verwijst naar het advies van de raad van beroep dat dateert van 10 mei 2001, naar de initiële beslissing die werd genomen op 14 mei 2001, naar het arrest van de Raad van State van 3 december 2001 dat deze beslissing schorst, naar de intrekking van de geschorste beslissing op 4 januari 2002 en naar de nieuwe beslissing op 14 januari 2002, het zij één maand na het schorsingsarrest; dat uit dit snelle optreden niets anders kan worden afgeleid dan dat zij getracht heeft de verzoeker, rekening houdend met de tussengekomen schorsing van de oorspronkelijke beslissing, zo

spoedig mogelijk duidelijkheid te bieden met betrekking tot zijn toekomst bij de NMBS;

2.3.3. Overwegende dat de verwerende partij terecht een opsomming geeft van de verscheidene data waaruit geenszins blijkt dat zij de procedure acht maanden zou hebben laten stilliggen; dat derhalve alle feitelijke elementen uit het dossier de zienswijze van verzoeker volkomen tegenspreken; dat ook dit middel elke ernst ontbeert;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel omdat een aantal van de ten laste gelegde feiten niet bewezen zijn of omdat zij niet als tuchtfeit kunnen worden beschouwd en dat de feiten die wel als tuchtfeit kunnen worden beschouwd en bewezen kunnen worden geacht de zwaarste sanctie niet kunnen verantwoorden; dat hij hierbij stelt dat hij nu pas het niet bewezen zijn van de feiten kan aanvoeren omdat hij dat bij gebrek aan voldoende tijd om zijn verdediging voor te bereiden niet heeft kunnen doen voor de raad van beroep; dat volgens hem het leiden van een voetbalwedstrijd als scheidsrechter, als sportactiviteit door zijn psychiater verenigbaar was bevonden met zijn toestand van depressiviteit; dat zijn onhoffelijk gedrag tegenover een blinde reiziger moet gerelativeerd worden zoals blijkt uit de verklaring van de blinde reiziger zelf, dat dit door zijn éénmalig karakter niet van aard is om de goede verstandhouding tussen hem en de reiziger te verstoren zodat dit feit dan ook niet als een tuchtfeit kan worden aanzien; dat hij op 19 oktober 2000 het station te Kortemark niet verlaten heeft, tenzij even om sanitaire redenen en dat daarin geen tuchtfeit kan worden gezien; dat hij er slechts éénmaal, de eerste maal, ingevolge onvoldoende scholing niet in geslaagd is om de tiendaagse afsluiting op te maken, volgens hem niet als een tuchtfeit kan worden aanzien en dat zulks reeds in de verdedigingsnota van zijn vakbondsafgevaardigde werd betoogd; dat de laattijdige ziektemelding op 30 oktober 2000 het gevolg is van de ziekte zelf: hij "oversliep" zich tengevolge van de extra belasting die de bijna dagelijkse bezoeken aan de geneeskundige dienst van de NMBS naast zijn bijzonder abnormale diensturen veroorzaakten; dat dit feit dan ook volgens hem niet als een tuchtfeit mocht worden aangemerkt; dat het niet tijdig opmaken van enkele formulieren "professionele foutjes tot lichte professionele onvolkomenheden" zijn; dat alleen het op 15 november 2000 vastgestelde te hoog alcoholgehalte als een tuchtfeit kan worden beschouwd maar dat er niet mag "uit het oog verloren worden dat de grens van 0,8 gram uiterst minimaal werd overschreden" en dat een dergelijke minimale

overschrijding in de praktijk niet automatisch tot de zwaarste sanctie leidt; dat verder uit de beslissing niet blijkt waarom al "de feiten en feitjes" als bewezen worden aanzien en waarom ze als tuchtfeiten worden aanzien; dat, steeds volgens verzoeker, professionele tekortkomingen niet per definitie tuchtrechtelijke fouten zijn en dat zelfs indien zou moeten verondersteld worden dat een aantal fouten tuchtrechtelijk kunnen beteugeld worden, nooit kan worden aanvaard dat ze tot de zwaarste sanctie zouden kunnen leiden ook niet indien rekening wordt gehouden met zijn disciplinair verleden dat behoorlijk is; dat de tuchtstraf die verzoeker opliep in 1978, toen hij 19 jaar oud was, nu niet meer relevant kan zijn en de kleinere tuchtstraf opgelopen in 1996 al evenmin; dat de tuchtstraf opgelopen in 1999 eventueel wel relevant zou kunnen zijn maar dat uit geen enkel element blijkt waarom dit tot de zwaarste sanctie zou moeten leiden; dat de fouten die verzoeker heeft gemaakt in een periode van depressiviteit zijn aangegrepen om een "rekening te vereffenen"; dat volgens verzoeker "uit de schamele wijze van motivering" ook blijkt dat de sanctie is opgelegd voor alle feiten gezamenlijk en dat als een feit niet als bewezen moet worden beschouwd niet kan gesteld worden, zeker niet door de Raad van State, die zich in dat geval in de plaats zou stellen van de verwerende partij, dat de andere feiten zouden volstaan;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat verzoeker wel beweert dat bepaalde feiten niet bewezen zijn of niet als tuchtfeit kunnen worden beschouwd maar dat hij nalaat die beweringen te staven met concrete en duidelijke gegevens, zodat daarmee geen rekening kan worden gehouden; dat wat betreft de evenredigheid tussen de straf en de feiten zij vooreerst wijst op de marginale toetsingsbevoegdheid terzake van de Raad van State; dat zij vervolgens stelt dat de dronkenschap waarop verzoeker werd betrap op 15 november 2000 op zich reeds de opgelegde sanctie rechtvaardigt aangezien krachtens artikel 62a van het tuchtreglement, bedienden die, zoals verzoeker, een functie uitoefenen die betrekking heeft op de veiligheid van het spoorverkeer, met de afzetting kunnen gestraft worden wanneer wordt vastgesteld dat zij 0,8 gr/l of meer alcohol in hun bloed hebben en dat van deze strenge maatregel slechts kan worden afgezien indien de betrokkene een voorbeeldig disciplinair verleden kan voorleggen; dat bij verzoeker een alcoholhemie werd vastgesteld van 0,89gr/l en dat er ook rekening is gehouden met zijn disciplinair verleden waar sedert de zomer van 1999 de waarschuwingen en tuchtfeiten zich opstapelden; dat er daarnaast ook rekening is gehouden met de reeks van feiten die vermeld zijn in de tenlastelegging en met het feit dat verzoeker zich door al die incidenten onmogelijk heeft gemaakt

bij zijn collega's en bij zijn oversten; dat in de mate dat de tuchtstraf niet had moeten opgelegd worden omwille van het enkele feit van de dronkenschap tijdens de diensturen, het on hoffelijk gedrag van verzoeker en zijn veelvuldige beroepsfouten in combinatie met zijn disciplinair verleden, de verwerende partij toeliet in redelijkheid de tuchtstraf van de afzetting op te leggen;

2.4.3. Overwegende dat verzoeker niet op een ontvankelijke wijze pas voor het eerst voor de Raad van State kan opwerpen dat de feiten niet bewezen zijn; dat zijn bewering dat hij dit niet vroeger kon doen omdat hij onvoldoende tijd had om het op te werpen voor de raad van beroep, niet wordt aangenomen, dat hiervoor wordt verwezen naar het eerste middel dat als niet ernstig is verworpen; dat, al komt het de Raad van State niet toe om uit te maken wat, naar zijn oordeel, de juiste toedracht van de aan de tuchtstraf ten grondslag liggende feiten is, hij wel vermag na te gaan of de tuchtoverheid, gelet op de gegevens van het administratief dossier, rechtmatig tot haar vaststelling betreffende de toedracht van het aan verzoeker ten laste gelegde feit is gekomen en in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat dit feit als tuchtfeit kan worden aangemerkt; dat verzoeker bijgevolg hoogstens nog de kwalificatie die gegeven is aan de reeds voor de raad van beroep betwiste kwalificatie van feiten zou kunnen betwisten; dat die betwisting betrekking had op zijn optreden als scheidsrechter tijdens een voetbalwedstrijd op 10 september 2000, het op 20 oktober 2000 niet uitvoeren van de 10-daagse afsluiting betreffende de ontvangsten reizigers in het station Kortemark, zijn on hoffelijk gedrag tegenover een begeleide blinde reiziger op 14 november 2000 in het station Torhout en het drankmisbruik op 15 november 2000; dat verzoeker reeds in het verleden gestraft is geweest wegens ongeoorloofd optreden als scheidsrechter en derhalve wist dat zulks niet toegelaten was; dat on hoffelijk gedrag tegenover een blinde reiziger waarvan de materialiteit niet wordt ontkend een tuchtfout is, zelfs indien die reiziger er nadien begrip voor kan opbrengen; dat zulks tevens geldt voor een niet toegelaten alcoholhemie; dat ook in de gegeven context van zich opeenstapelende slordigheden en nalatigheden het niet-uitvoeren van een 10-daagse afsluiting betreffende de ontvangsten reizigers redelijkerwijze als een tuchtvergriep kan worden beschouwd;

2.4.4. Overwegende dat de Raad van State ten aanzien van de aard en de zwaarte van een opgelegde tuchtstraf slechts beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid zodat hij enkel een kennelijk in wanverhouding tot de tuchtfeiten staande straf onwettig kan bevinden en dat voor het overige de tuchtoverheid op discretionaire wijze oordeelt over de verhouding tussen de tuchtfeiten en de

tuchtstraf; dat de Raad van State aldus alleen die sancties onwettig kan bevinden die kennelijk buiten verhouding staan tot de feiten waarvoor ze werden opgelegd, dit wil zeggen die sancties die als dermate buiten verhouding staand tot de feiten moet worden beschouwd dat geen enkele in redelijkheid oordelende overheid ze voor die feiten zou opleggen; dat te dezen aan verzoeker een hele reeks feiten ten laste is gelegd die weliswaar alle niet even zwaarwichtig zijn maar waaronder er ook feiten zijn die krachtens de reglementering op zich al met een zware straf dienen te worden bestraft; dat immers luidens paragraaf 62, a), van het tuchtreglement van de NMBS, de bedienden van wie de functie betrekking heeft op de veiligheid van het verkeer op het spoor of op de weg, strafbaar zijn met afzetting, alleen al wegens het feit dat ze in één van de in paragraaf 60, a), van hetzelfde reglement bedoelde gevallen verkeren; dat een van die gevallen betrekking heeft op het bij de ademtest vastgestelde alcoholgehalte dat op het ogenblik van de vaststelling 0,8 gram per liter bloed niet mag overschrijden en dat alleen een vroeger goed gedrag een lichtere straf vermag te rechtvaardigen; dat alleen reeds door de vaststellingen op de persoon van verzoeker op 15 november 2000, door zijn recidive met betrekking tot zijn ongeoorloofd optreden als scheidsrechter en zijn verleden op tuchtrechtelijk vlak, de opgelegde tuchtstraf niet als kennelijk buiten redelijke verhouding staand tot de feiten staat; dat het middel niet ernstig is;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel de schending aanvoert van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; dat hij uiteenzet dat volgens hem uit de formele motieven niet blijkt welke feiten werden bestraft, waarom die feiten tuchtfeiten zijn en waarom daarvoor de afzetting werd opgelegd en dat gezien het om de zwaarste sanctie gaat deze motiveringsplicht strenger zal moeten beoordeeld worden;

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat wanneer precies is geweten voor welke feiten de straf wordt opgelegd en waarom die sanctie wordt opgelegd, de motivering afdoende is; dat het niet vermelden van de feiten in de motivering betrokkene niet heeft geschaad omdat ze uitdrukkelijk worden vermeld in het verslag van 26 april 2001 waarmee het dossier werd overgemaakt aan de raad van beroep en er verzoeker door de overmaking van het eerste strafvoorstel reeds duidelijkheid werd gebracht omtrent de feiten en argumenten die aanleiding hadden gegeven tot het strafvoorstel; dat in de beslissing zelf de referenties zijn opgenomen van de toepasselijke reglementaire bepalingen uit

het statuut en uit het tuchtreglement waarbij uitdrukkelijk wordt gewezen op paragraaf 62 van het tuchtreglement dat in de quasi-automatische afzetting voorziet voor dronkenschap tijdens de dienst; dat verzoeker bijgevolg uit de motieven die in de beslissing zelf voorkomen kan achterhalen welke de motieven van de bestreden beslissing zijn;

2.5.3. Overwegende dat de verplichting tot formele motivering er toe strekt de betrokkene toe te laten de concrete redenen te achterhalen die het bestuur tot de beslissing hebben gebracht; dat zulks in tuchtaangelegenheden betekent dat de motivering aan de bestuurdde duidelijk moet maken welke feiten het bestuur in aanmerking heeft genomen, waarom die feiten, wanneer zulks niet duidelijk is, een tuchtvergrijp uitmaken en waarom zij de uiteindelijk opgelegde tuchtstraf rechtvaardigen; dat de motiveringsplicht wat dit laatste punt betreft stringenter moet worden opgevat wanneer het gaat om tuchtstraffen die, zoals de afzetting, sterk op de persoonlijke levenssituatie van de betrokken ambtenaar ingrijpen; dat, hoewel in beginsel de feiten waarvoor de straf wordt opgelegd in die formele motivering moeten voorkomen, het gebrek aan vermelding van die feiten de betrokkene geen schade toebrengt wanneer ze hem worden meegedeeld of door hem voldoende gekend zijn; dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"Gezien het tuchtdossier van betrokkene;
Gelet op het strafvoorstel van 12 januari 2001;
Gezien het door de Raad van Beroep, ter zitting van 10 mei 2001, uitgebrachte advies,
Aangezien de feiten, zoals vermeld op het P 255, bewezen zijn;
Aangezien de voorgestelde straf in verhouding is met de ten laste gelegde feiten; gelet op het disciplinair verleden van de beroeper.
Gezien de paragrafen 1 t.e.m. 4, 17, 58 t.e.m. 62, 101 t.e.m. 117 van het Tuchtreglement — ARPS bundel 550;
Gelet op de Statutaire bepalingen van Hoofdstuk VI, artikels 1 en 2;
Gelet op de Statutaire bepalingen van Hoofdstuk XIV, artikel 14;
Gelet op de beslissing van de Raad van Bestuur van 17 december 1999 houdende overdracht van bevoegdheid tot beslissing aan de Voorzitter van het Beheerscomité van de CCE PP
Na erover beraadslaagd te hebben en om de hierboven aangehaalde motieven, beslist het directiecomité om betrokkene te straffen met de afzetting";

dat er te dezen geen twijfel over kan bestaan dat verzoeker wist voor welke feiten hij werd gestraft, dat de beslissing hiervoor uitdrukkelijk verwijst naar "de feiten, zoals vermeld op het P255", zijnde het initiële strafvoorstel; dat zij daarnaast ook nog eens meegedeeld worden aan verzoeker in de brief waarmee de tuchtstraf hem wordt betekend; dat de motivering van het tuchtrechtelijk karakter en de evenredigheid van de tuchtstraf alleen verwijst naar de toepasselijke reglementaire

bepalingen en naar het disciplinaire verleden van verzoeker; dat echter de toegepaste en in de motivering vermelde bepalingen met betrekking tot de verboden alcoholhemie bij het uitoefenen van een functie die de veiligheid van het spoorverkeer betreft, zonder een blanco tuchtrechtelijk verleden, zelf de principiële - en niet te comprimeren - strafmaat bepalen, zodat die verwijzingen, hoe beknopt ook en hoe aanbevelenswaard het ook is dat de verwerende partij haar beslissing op een uitvoeriger manier zou motiveren, in de gegeven omstandigheden een voldoende duidelijke en volledige motivering zijn; dat ook dit middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat geen enkele van de aangevoerde middelen ernstig is; dat aldus niet is voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om verzoekers vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien mei 2000 en twee, door :

de H.	L. HELLIN,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.